

REVISTA MUSICAL CATALANA web

7 Març, 2019

per Lluís Trullén

<http://revistamusical.cat/critica/felic-retrobament-entre-simon-carrington-i-el-cor-de-cambra-del-palau/>

CONCERTS

Feliç retrobament entre Simon Carrington i el Cor de Cambra del Palau

CICLE COR DE CAMBRA. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.
Dir.: Simon Carrington. “À la française” . **PETIT PALAU. 3 DE MARÇ DE 2019.**

Després de la grata experiència professional i artística de fa dos anys que va suposar el treball conjunt entre el Cor de Cambra del Palau i el director anglès Simon Carrington, el diumenge passat se'n va tornar a produir una feliç trobada al Cicle Cor de Cambra. Amb un programa titulat “À la française”, cor i director ens van mostrar un recull selecte de diferents apartats històrics de la música coral francesa, amb pàgines pertanyents al Renaixement, Barroc, Romanticisme i Segle XX, fins a arribar a la complexíssima *Les effets du jour* escrita el 2017, una obra en què Thierry Pécon, amb un llenguatge original

i movent-se més enllà de l'àmbit de la tonalitat, ens adverteix de les conseqüències del canvi climàtic.

Amb l'acompanyament pianístic de Jordi Armengol i organístic de Joan Seguí, aquesta matinal de diumenge ens va permetre, durant poc menys d'una hora de música, fruit d'un recull curosament seleccionat, en què delicioses obres polifòniques donaven peu a pàgines de caire més operístic, com les de Massenet –amb el seu brillant *Chantez*, repetit ja fora de programa– i amb moments deliciosos, com els esplèndids *Salve Regina* de Poulenc i Charpentier. Des de l'*O vos omnes* del compositor renaixentista Jacquet de Mantua –obra amb què s'iniciava el programa–, el Cor es lliurà a l'experiència del director cofundador de The King's Singers –amb la qual formació va oferir fins a tres mil actuacions– i les vint-i-sis veus anaven avançant amb un perfecte equilibri en dinàmiques idònies per fer destacar tot l'entreteixit polifònic. Música bellíssima com *Ego sum panis* de Pierre de Manchicourt o com *Tant que vivrai* i *Je n'ay point plus* –amb els seus subtils *pianissimi*– de Claudin de Sermisy creaven una atmosfera plena de delicadesa abans d'endinsar-se a dues suggeridores obres de l'autor barroc Guillaume Bouzignac. Les textures vocals anaven adequant-se a les exigències estètiques i estilístiques i la direcció de Carrington modelava amb precisió l'equilibri entre les veus, bo i cercant sempre la màxima intensitat musical. Les veus agudes van apropar-nos a la delicada *La mort d'Ophélie* i les greus al suggeridor *Le chant des Bretons*, ambdues de Berlioz.

Entre el recull no podia mancar el treball de la compositora Lili Boulanger, que malgrat morir als vint-i-quatre anys, havia aconseguit, com Berlioz, el prestigiós Premi de Roma. El seu deliciós *Hymne au soleil* sobre paraules de Casimir Delavigne va esdevenir un dels moments més inspirats del programa. El concert, perfectament acompanyat pel piano de Jordi Armengol i l'orgue de Joan Seguí, va mostrar-nos les millors virtuts vocals del Cor de Cambra del Palau, que directors amb l'experiència de Simon Carrington saben fer emergir amb la lluminositat i varietat de colors adients a la categoria d'aquest gran conjunt coral.

Imatge destacada: Simon Carrington (foto d'arxiu)